

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 12. ožujka 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/785, urbroj: 401-01/06-19-6 od 13. rujna 2019.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbija se žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Hrvatske narodne banke, ur.br. 810-VII-1008/R-2018-DHR od 1. listopada 2018., kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za pristup informacijama dostavom preslika ili skenirano svih 39 rješenja koje je izdala Hrvatska narodna banka (dalje u tekstu: HNB) radi ispravljanja nepravilnosti ili poboljšanja stanja u 22 kreditne institucije koje se navode u Godišnjem izvješću za 2017. godinu na str. 61.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja upire na bitnu povredu načela upravnog postupka iz članka 30. te članka 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), jer ga tijelo javne vlasti, a niti tuženik nije upoznalo da se provodi test razmjernosti i javnog interesa, te o odlučnim činjenicama koje su utvrđene prilikom provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, iako tužitelj kao stranka ima pravo sudjelovati u predmetnom ispitnom postupku sve do donošenja odluke o upravnoj stvari. U osporenom rješenju zanemaren je javni interes promicanja u zaštiti poduzetničke i tržišne slobode, ali i zaštite potrošača – deponenta jer su kreditne institucije jedine ovlaštene prikupljati novčana sredstva od javnosti. Stoga smatra da je nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje da ne postoji javni interes povodom njegovog zahtjeva za pristup informacijama. Poziva se na odredbe Ustava Republike Hrvatske, te na odredbu članka 10. stavka 1. točku 2. i članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15. – dalje u tekstu: ZPPI), zaključujući kako je propust HNB-a da ne objavljuje odluke koje donosi kao pravna osoba s javnim ovlastima paušalan, čime je počinjena bitna povreda članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku. Slijedom izloženog, smatra da je, radi pogrešne

primjene materijalnog prava iz članka 15. stavka 5. ZPPI-a, pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Iznosi i druge razloge zbog kojih smatra da su mu osporenim rješenjem povrijeđena prava te predlaže dostaviti tužbu na očitovanje, sazvati ročište te donijeti presudu kojom se poništava osporeno rješenje i rješenje HNB-a i predmet vraća prvostupanjskom tijelu javne vlasti na ponovni postupak, uz nadoknadu troškova predmetnog upravnog spora u iznosu od 2.500,00 kn.

Tuženik, u opširnom odgovoru na tužbu, ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te smatra tužbene navode neosnovanim. Nastavno se u očitovanju detaljno osvrće na pojedine prigovore iz tužbenog zahtjeva, pored ostalog, otklanjajući počinjenje bitnih povreda načela upravnog postupka na koje tužitelj upire u tužbi. U osvrtu na prigovor glede primjene odredbe članka 10. stavka 1. ZPPI-a od strane prvostupanjskog tijela te drugih tijela javne vlasti, ističe kako utvrđivanje načina na koji pojedina tijela javne vlasti ispunjavaju obvezu navedenog članka nije bio predmet žalbenog postupka, pri čemu ukazuje da je stavkom 2. istog članka propisano da se odredbe ovog članka ne primjenjuju na informacije za koje postoje ograničenja prava na pristup prema odredbama ovoga Zakona. Na kraju, osporava i osnovanost zatraženog troška za sastav tužbe, ističući razloge za isto te, zbog svega navedenog, predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti nije posebno očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu. Pritom je tuženik za svoju odluku dao valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 23. stavka 5. ZPPI-a propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se ispune uvjeti propisani u članku 15. stavku 1. ovog Zakona (točka 1.) te ako se ispune uvjeti propisani u članku 15. stavcima 2., 3. i 4., a u vezi s člankom 16. stavkom 1. ovoga Zakona (točka 2.).

Prema odredbi članka 16. stavka 1. ZPPI-a, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavaka 3. i 4. ovoga Zakona, dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa.

Kod provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, sukladno stavku 2. članku 16. ZPPI-a, tijelo javne vlasti dužno je utvrditi da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavaka 2., 3. i 4. ovog Zakona, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u svakom pojedinom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Ako prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese, informacija će se učiniti dostupnom.

Razmatrajući sadržaj tužiteljevog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, osobito zapisnik o provođenju testa razmjernosti i javnog interesa od 27. rujna 2018., ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. Ovo stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom relevantnih odredaba mjerodavnog materijalnog prava, osnovano zaključio kako u pogledu sadržaja zatraženih rješenja (kojima su kreditnim institucijama naložene mjere radi ispravljanja nepravilnosti ili poboljšanja stanja u njihovom

poslovanju) prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 7. ZPPI-a u odnosu na javni interes, jer je tražena informacija bankovna tajna sukladno posebnom propisu, te da je na iste primjenjivo i ograničenje pristupa informacijama iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a, zbog zaštite osobnih podataka.

Pritom je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući kako nije utvrđeno prevladavanje javnog interesa za omogućavanje pristupa traženim informacijama, s obzirom da o supervizijskim postupcima HNB-a postoje javno dostupni relevantni podaci na internetskoj stranici HNB-a, čime je zadovoljen javni interes za pristupom navedenim informacijama. Navedene razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su zasnovani na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava primijenjenog u postupku. S tim u vezi tuženik se dodatno osvrnuo i na izriječkom navedene odredbe Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“, broj 75/08. i 54/13.) i Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“, broj 159/13., 19/15., 102/15. i 15/18.), kojima je dodatno potkrijepio osnovanost svojih zaključaka, usmjerenih, pored ostalog, na činjenicu da bi javna objava predmetnih rješenja mogla dovesti do negativne percepcije u javnosti u pogledu kreditnih institucija na koje se odnose, čime bi se narušio njihov ugled te dovelo do mogućih štetnih posljedica u poslovanju odnosno do nepovjerenja u poslovanje istih te povlačenja depozita klijenata.

Neosnovano tužitelj upire i na bitne povrede pravila upravnog postupka, pri čemu se poziva na odredbe članka 30., 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku. Ovo iz razloga jer ZPPI regulira pravo na pristup informacijama koja tijela javne vlasti već posjeduju, dakle, ovdje se u stvari radi o rješavanju temeljem službenih podataka kojima raspolaže tijelo javne vlasti, radi čega ovaj Sud nalazi da se u postupcima koji se vode temeljem ZPPI-a primjenjuju odredbe članka 48., u vezi članka 50. stavka 1. točke 1. Zakona o općem upravnom postupku, koje propisuju neposredno rješavanje upravne stvari, a u kojem slučaju se odluka može donijeti bez izjašnjavanja stranke i bez provođenja posebnog ispitnog postupka. Ovakvo stajalište ovaj Sud je već izrazio u nizu svojih presuda (primjerice, presuda broj UsII-277/17 od 30. studenog 2017., UsII-264/18 od 18. rujna 2018., UsII-528/19 od 11. prosinca 2019. i dr.), a koje su dostavljene i tužitelju.

Imajući u vidu navedeno, ovaj Sud nalazi da je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, radi čega nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

S obzirom na navedene razloge, ovaj Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovor na tužbu koji je dao tuženik, čime mu je omogućio očitovanje na navode tuženika, nakon čega je, razmatrajući sadržaj tužbe i odgovora na tužbu, zaključio kako tužitelj svojim tužbenim navodima osporava samo primjenu prava, zbog čega je predmetni spor riješio bez rasprave, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, prema kojoj stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Budući je tužitelj u cijelosti izgubio predmetni upravni spor, jer je njegov tužbeni zahtjev odbijen, to je valjalo odbiti i zahtjev za naknadu zatraženih troškova.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 12. ožujka 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.